

ШУМАДИНѢА,

ЛИСТЪ ЗА

КЪИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издавателъ Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишна безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. скупљъ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

ПОЛАЗАКЪ ИЗЪ НЕАПЛА

Одломакъ изъ путовања по Итали.

Зелене горе,
 И плаво море,
 На путъ ме зову,
 У радостъ нову.
 Везувъ се пуши,
 Море пенуши,
 Сунце се рађа
 Креће се лађа.
 Наполь се буди,
 Свудъ врве люди.
 Путници стое
 Тренутке брое;
 Сви смо готови,
 Већ лађа пловя:
 О сбогомъ лепото
 Светска дивото,
 Прощ'о самъ доста
 Али ми оста,
 У мојој души,
 Ты најлучши.
 Я видо градове,
 И многе садове,
 Ливаде, долине,
 Швайца милине.
 И Верзаль и Тунъ,
 Потсдамъ и Шенбрунъ
 Ал' све то ни пола,
 Поредъ Неапола.
 Неапле сбогомъ
 Праштамъ се съ тобомъ.

ПУТНИЧКА ПИСМА

Майрингенъ — Авг. 1847.

Путованъ изъ Вазена доведе ми најпріятније, али могу рећи да е најчудноватије. Одъ Вазена доведе немамъ ти готово ни очемъ другомъ говорити, него о великимъ бреговима, о пеняню и падању, о снегу и сметовима, о страу и ужасу, о зими и леду; али свуда у те незгоде умешало се веселъ, шала и карактеръ безбрижне ђачке младости. — И садъ пошто самъ прешао брегове: Фурку и

Гримзель, пошто самъ у колебама алписки пастира одмарао се и пио млијека, пошто самъ у овомъ топлотомъ месецу газіо снјегъ до колена, садъ могу ти казати да самъ видіо Швайцдерску, у свима њњимъ различностима.

Изъ Вазена првиј данъ непрестано ишли смо готхарскимъ путемъ, и одма кодъ Вазена платіо е свакиј пола бацена (2 крајцаре) за путъ. Све смо ишли узбрдо али путъ е тако вешто начиниъ да се слабо могло примѣтити да узбрдо води. Съ обе стране пута склопила су се велика камена брда. Риска Раисъ была е све мана, али све са већомъ хукомъ и шуштањемъ юрила е поредъ насъ, нигди нив текла као што друге рieke теку, него се у самой пени разбијала одъ камена на каменъ. Лице е било путовати. Магла која се была уватила подигла се беше на више, вриеме е било тихо, али ниђе сунца нисмо могли виђети. И съ едне и съ друге стране виђали су се леппи водопади као обешена платна, кои као што кажу само траю после кише, — они су врло чести были, тако да много пута нисмо се могли одъ њіови шуштања разговарати. — Често смо стаяли и гледали, а често смо и отискивали велике стиене съ брега, и онда смо гледали како се силно низъ брдо валяю, како хиљаде другій стіена за собомъ обараю, и слушали смо съ некомъ дивљомъ милиномъ, како котрляјући се низъ брдо хуче, и како напоследку уваловиту ріеку Раисъ сваялю се, и воду на све стране прсну. На едномъ мѣсту тако смо велику стіену отисли, да умало нисмо њіоме едну ђуприю обалили. —

Близу е подне било, и мы стигнемо на оно мѣсто што се зове „*Јаволъ ђуприја*“ издалека іоштъ чула се хука, и скаканъ воде, издалека іоштъ могло се примѣтити то чудновато дивљ мѣсто. Што смо се више приближавали, све су више мрави некогъ неотичногъ страха и ужаса крозъ насъ ишли.

Дођемо већ и на ту ђуприю, путъ насъ е водіо съ десне стране реке, и преко те назване ђаволъ ђуприје морамо прећи на другу страну. — Кадъ смо ишли преко те ђуприје, вода е изподъ насъ тако свакала и у пену се разбијала, да е сваки мисліо да се сва ђуприја изъ темеля тресе. Вуприја преко кое смо прешли, была е нова и яка на два свода, друга стара ђуприја која е съ ниже ове нове, и која е задана іоштъ 1118. год. іоште трае, али нико неиде преко њъ, она е само на едномъ своду која е преко 70 стопа висока. У ратованію 1799. год. Французи потераю аустрианце, кои су ову ђуприю оштро бранили. Французи отераю и побію многе аустрианце међу којима историја споминъ много Србски имена. — Суваровъ дође

у помоћ са 5. хил. коњаника и 18. хил. пешака и потисне Французе.

Мы кадъ пређемо преко те страовите ђуприје, седнемо съ друге стране, не толико да се одморимо колико да се тога чуда нагледамо. Брегови више насъ были су склоплѣни, на којима ништа друго нѣ се могло видети, него погдикии прамењ облака како пролази, и само голо каменѣ, по коме неће ни дивля трава да расте; исподъ насъ шупштала е река Раисъ, нѣно падањ изъ висине причинявало е такву хуку, да е едва могао еданѣ чути шта други говори, изанаши леђа затворењ намъ путь высокимъ стенама беше. Мы смо ђутећи на ладним стенама лежали, и само су очи наше блудиле, и тражиле себы какавъ умилять предметъ, тражиле да одъ желѣ виде гди годъ питоми какавъ польски цвѣтакъ; радо смо гледали на све стране, но ништа предъ наше очи нѣ излазило, што бы насъ могло опоменути, да нисмо у пустинѣи; сама дивлячностъ забавляла е и наше очи и наше мысли. И люта гуя, и парни орао, далеко одавде беже, ерѣ е и нѣи страота овде ноћ провести. Никакве сеньке нема одъ живота, никакве тице нисмо могли видети да съ камена на каменѣ полети. — Той дивлячности оскудѣвали су јошть айдуци, па да буде савршена. Но зато време мы смо надокнедали, ербо насъ 20 были смо поседали едни по ђуприји, едни поредъ ђуприје а едни према ђуприји, ђутали смо, и издалека ко бы гледао видіо бы да смо были наликъ на айдуке кои у засѣдичекаю путнике, мы нашимъ изгледомъ писмо изгледали на то угодобленіе, али оно дивлѣ место, она стодна засѣда, оно наше ђутеће положенѣ, замишлѣни а притомъ опетъ опрезни погледи, и све што насъ е окружавало, давало намъ е изгледъ усамлѣны горски обитателя. У томъ троица одъ нашегъ дружтва, кои су више насъ на едной стени седели; почну пѣвати ону песму изъ Шилерови айдука: „Ein freies Leben führen wir, Ein Leben voller Wonne. Der Wald ist unser Nachtquartier, der Mond ist unsere Sonne. — Нигда нисамъ могао живлѣ себы представити Шилерове айдуке, него ту. Цела околина, хука воде, стѣне, пећине, ђуприје, наше разштркано лежанѣ, и само ехо сасвимъ тима одговарало намъ е на ту айдучку песму.

(Продуженіе.)

БЕЗПЛАТЕЖНЫЙ ПРАКТИКАНТЬ.

Неделя беше, и свакій зна каква е живостъ по улицама Београда тога дана, кадъ е лето и кадъ е иоле лепо време. Светъ врви на све стране. Свакій е оставіо свой посао, и тога дана иде самъ или у друштву да се провесели, или као што но кажу да се мало проведе. Сиротинѣи неделя е најслабѣи данѣ, она тога дана највећма ужива свое радости. Велика господа и богати трговци, у тай данѣ као и свакій данѣ спаваю после подне до шесть сатѣи, па онда остало време проведу пушећи и разговарајући се. За нѣи природа нѣ створила красоту. Средня трговачка и чиновничка класа, проведе то после подне у Топчидеру, пивари или у башти купалишта; по една чаша вина, по еданѣ сатљикъ пива, по едно цигаре и по хляду празни разговора, то е нѣова забава. Шегрти, кафе и куварице, највеселіе проведу неделю. — По Теразіяма и по господской улицы шетаю се само богати трговци и чиновници, и они кои немаю ни крайцаре у целу, и у та два сокака нигди нема гди бы се човекъ свра-

тіо да поіе кою чашу вина или пива, и съ тимъ да се разлади, и да опере гушу одъ прашине, за нѣи има само три штаціе забаве: да слушаю банду предъ конакомъ, и после предъ касарномъ, и да се наслађаваю гледанѣмъ на лепе предѣле уза Саву и къ Авали, то су забаве душевне, една се ужива ушима а друга очима, те забаве у правомъ земномъ животу мало вреде, за човека кои е за землю са своимъ мыслима, као што е и са своимъ тѣломъ прикованъ, много више важе забаве које се крозь уста уживаю. Такови шетаю се пиварскимъ сокакомъ за нѣи има две штаціе: Пивара и Купалиште, гди поредъ музике, чуе се врло често и звека чаша. То све што смо досадъ казали, еданѣ е предговоръ безъ кога бы могли быти. Главно е то, да е неделя была, као што е съ почетка казано. Люди и жене шетали су се на све стране. Сви астали у башти купалишта были су заузети. Варошка музика свирала е, келнери тамо амо летили су, разговори были су измешани, нико ни нашто нѣ мотріо до само на свое чаше, и на свое друштво. Свакѣ е было весео, и уживао време свога одмора, да сутра съ новомъ живошћу започне дѣла. У томъ сврати се у башту еданѣ доста окретанѣ и лепѣ младићѣ. По нѣговой капи съ плавомъ чоомъ окколо, свакѣ е могао рећи да е чиновникъ; еданѣ народни природни штапић одъ лесковине, носіо е у руци и нѣиме лупкао е каменѣице мало предъ собомъ. Нѣгово измешано ношиво пола турско пола европско, издавало га е да е скоро изъ некогъ окружногъ места дошао, нѣгово држанѣ и небрежљиви ходѣ, увѣравали су свакогъ да му Београдъ и нѣгови обичаи нису ништа необичне ствари. Крозь више редова астала прошао е, на свакогъ е погледао, никога нѣ поздравіо, нити е ко нѣга поздравіо, сви су му были непознати. На десной страни баште, нађе онѣ еданѣ сасвимъ празанѣ асталѣ за кои седне. Извади мараму изъ цепа, обрише зной по челу, и небрежљиво као какавъ енглезки лордѣ баца свою капу на асталѣ. Наслони се на десну руку, и тако е сматрао ђутећи весео београдски публикумъ. Келнери, кои никога нетрпе да бадава у башти време проводи, нису га ни петъ минута оставили на миру, да се самимъ гледанѣмъ наслађава. Како га еданѣ усмотри дотрчи му близу, и бришући салветомъ асталѣ предъ нѣимъ упита га најучтивіе: „Вось шофен' зи маинѣ херъ?“ Онај се осврне, погледа га озбиљно у очи, и сладко се насмее. Келнерѣ примѣти да тай гостъ незна, или неће да зна немачки, и повтори му питанѣ србски: шта заповедате? Оче те пи-ва или вина, или очете што ести, поненесѣ, швайцеркеза, лунгебратенѣ.“ „Донеси ми литру вина па иди безъ трага“ одговори му онај гостъ и на слони се опетъ на руку; и чудећи се слушао е како на све стране чуе се гди едни вичу: Јоханѣ саитлѣ ваинѣ! или: Јоханѣ аинѣ бротѣ, и тако далѣ. Онѣ нѣ дуго самъ за асталомъ остао, еданѣ дође у башту, онѣ е одъ прилике было едни година съ нѣимъ. На нѣму беше чисто и по пайновіој моди европско или што но кодъ насъ по рѣвомъ обичаю зову немачко одѣло. Из' подъ фини белы панталона вириле су глазиране бечке ципеле, црпѣ капутѣ, исподъ свилене пр-ве мараме подигао се високо готово до ушнію, бео чистѣ и укрупенѣ колярѣ (крогнѣ), на глави имаше округло сит-гавый шеширѣ, кои му мало на криво стаяше, жакмарске рукавице, о свиленомъ пруслукѣ висаше му златанѣ ла-нацѣ, у десной руци носаше еданѣ малый бичѣ. Све што е на нѣму было издавало га е за едногъ одабраногъ младића. Ни природа нѣ га заборавила, нѣгово премда

доста суво и бледо лице, са брадомъ украй ушю, было е пріятно ва очи, нѣговъ струкъ и сва движенія была су гибка, у свему могло се примѣтити по мало лакомислености. И онъ прође крозь све редове астала, свуда е подигао свой шеширъ, и многима в рекао: слуга покоранъ; са сваке стране было е одпоздравлѣнъ. Пређе и онъ на десну страну баште, заустави се мало кодъ музике, потомъ продужи свой путь, и наиђе на асталь, за коимъ е седіо онай усамлѣный о коме іоштъ ништа незнамо, приђе му ближе, загледаю се у очи еданъ другомъ и кадъ се познаду, разшире обоица руке, и вичући еданъ другомъ: „О добро доѣао голотрби Иво!“ „О болѣ те нашао будалина Тале“ загле се и полюбе више пута онако, као што се могу два пріятеля полюбити, кои су заедно одрасли, и кои су были дуго време разставлѣни. Тако е и было, то су два познаника, кои су заедно гимназію и лицеумъ овде свршили, кои су се за то дуго време ученя пазили, и кои су у школи еданъ другогъ звали именима съ коима су се поздравили.

(Продуженіе слѣдую.)

М Р В И Ц Е.

У Берлину забранѣно е пушити сокакомъ, кога жандармъ (пандуръ) види да пуши мора платити 3. талера. Еданъ ишао е преко ђупріе пушећи цигару, и извади другомъ рукомъ златанъ сатъ изъ цепа, да види колико е сатій, но у истый ма види да пандуръ иде, и онъ у хитроћи, место да баџи цигаре у воду, баџи свой златанъ сатъ, а зацалѣно цигаре стрпа у цепъ место сата. Жандаръ кои е примѣтио да е пушио, приђе му и позове га да плати казнъ, онъ се правдао да не пушио, ербо е іоштъ еднako мыслио да е цигаре у воду баџио, у томе почне му пруслукъ горети. И тако морао е іоштъ платити казнъ. И то се зове итрина преварити самогъ себе.

— Едногъ, што се пети путъ оженіо, упита комџія: „Ама како то бива, да твоє жене тако често умиру, а съ моіомъ првомъ женомъ, ево већъ како 20 година живимъ, па іоштъ немогу никако да е се избавимъ.“ „То е врло лако“ одговори му онай „кадъ се наљуе и вичу, а имъ ништа не одговарамъ, и тако мало по мало одъ муке умру.“ —

— Запитаю едногъ залюблѣногъ: зашто неизпроси и невѣнча се онъ са оноу у кою е залюблѣнъ. „Па съ киме бы онда любовь проводіо?“ одговори онъ.

— Еданъ досетлѣвацъ дође Діогену и рекне му: „Діогене, шта самъ я те ты ниси; но я самъ човекъ, дакле ты человекъ ниси.“ „То е тако“ одговори Діогенъ „само морашъ ты одъ мене почети.“

— Еданъ искусанъ отацъ давао е свомъ сыну совѣтъ: „Како те ко годъ одъ познаты и пріятеля, повизніе и ласкавіе поздраві, него обично, одма питай га има ли новаца да ти узайми, докъ онъ не одъ тебе поискао.“

— Еданъ господинъ дозове Молера да га молуе. „Како желите да васъ представимъ у портрету?“ Упита га молеръ — „съ едномъ кнѣгомъ уруцы гласно читаюћегъ.“ Одговори му онъ.

— У одной вароши появи се пожаръ, многи потрче тамо, међу коима беше еданъ зидаръ и еданъ лекаръ: „Где

господине како мое жито расте!“ рекне зидаръ лекару показуюћи му гди куће гору — „тамо ђу я лепи новаца зарадити, докъ опетъ онакве куће начинимъ.“ Текъ што е то зидаръ рекао а една греда падне, те му пребіе ногу. „Ха!“ викне му лекаръ „мое е жито већъ зрело.“

— Еданъ селякъ преповедаше у друштву варошкомъ како се еданъ своевольно изъ пушке убіо. „Да не изъ очаянія?“ упита га еданъ одъ слушаюћи, „не него изъ Сопота!“ одговори му селякъ.

ИСТОРИЧНЕ ОПОМЕНЕ

(Изъ Млѣтачке исторіе.)

(Око 452. год.) Почетакъ млѣтачке (венеціанске) републике, на основу слободны народны права, најстарій е одъ република у Европи.

984. год. освое млѣчани Далмацію. и после 200 год, падну острови: Корѣу и Кандіа подъ нѣову власть.

1398. република демократична претвори се у републику аристократичну.

1473. год. Млѣчани завладаю Циперскомъ краљвиномъ.

1508. год. Саюзи се Папа, царъ Аустрійски, краљ Француски и шпански, да оборо и униште републику млѣтачку.

1651. год. Млѣчани изгубе краљвство циперско, и іоштъ много области, кое имъ Турцы одузму.

1618. год. Сузаклетіе противъ Млѣтака, одбривено одъ Жафія, едногъ сузаклетника.

1669. год. Островъ Кандію одузму млѣтчанима Турцы.

1797. год. Буде революція у Млѣткама.

1798. год. Узму Аустрійяны Млѣтке по уговорима одъ Кампо-Форміо. — Доцніе заузму Французи подъ Наполеономъ, после кога дође опетъ Аустрій, подъ коіомъ се и сада налази.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— Годишњи испити своіо овдашњи школа свршени су, и сва учећа се младежъ разлази се своимъ кућама.

— Владимиръ Богдановићъ столоначалникъ попеч. правосудія после дугогъ и предугогъ болованя скративши самъ себи смртне муке, преставіо се 28. Юніа, нѣга оплакуе нѣгова родбина и многобројни нѣгови пріятельи и познаници.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— У Гвилевилу двоица вежу петъ коня близу едногъ места гди е было кошница, пчеле после краткогъ времена тако се раздраже, и конѣ нападну и изуедаю, да су сви петъ коня морали црѣи, она двоица кадъ дођу хтели су коньма помоћи, али пчеле и на нѣи тако нападну да су обоица морали у едну бару утећи и завући се. Пренеколико дана исте пчеле напале су на едно ято гусака и све помориле, и то сматраю природоиспитательи као неко беснило пчела. (Ову вѣсть явлю бечке новине, за конѣ могло бы се вѣровати, али гди може пчела гуску уести; іоштъ е требало да е явљно да су и неколико енева уеле.)

Париж 15. Юніа. Засѣданія депутираца свршена су и они одлазе своимъ кућама, у мислима да су великій посао свршили. Личный опрощай президента съ депутирцима, съ познатомъ вештиномъ израћенъ, утврдиће ову госпуду јоштъ већма у њиовомъ високомъ о себи мнѣнју; но принцъ не могао иначе, него пријатељски да се спрошу њи покаже. Прво што треба да смо учтиви спрощу свакогъ, кой одлази, друго морао се чувати Луа Наполеонъ, да на себи примѣтити даде, као да су га мала оппозиционална покушаваня могла налутити. Принцъ е изговоріо той госпуди сваке могуће ласкавости; благодаріо имъ е за њиово содѣйствованъ къ утврђењу новы установленя, за њиово отечестволюбів. Фаліо е далъ Паризліе, да су се сасвимъ одъ побуне одвратили, и реко е напоследку, да депутирци могу своимъ властодавцима казати, да у Француской постои правителство, кое е одъ любви къ добру одушевљно, правителство, кое се на народъ, изворъ свіо сила, на войску, изворъ све снаге, на верозаконъ, изворъ сваке правце, осланиа. Опрощай е примљенъ съ яснимъ узвикомъ: „Живіо Наполеонъ, живіо президентъ.“

— Свима књигопродавцима забранѣно е, да великій говоръ Монталеберта продаю, и свима разносителѣма, да га разносе.

— Камера е хтела да укине плату генералу и полковнику народиѣ гарде. Президентъ у слѣдству тога реко е Віери: „Полковниче, камера оће да укине плату (20.000 франака) вашу; но вы будите безъ бригае, ако камера неусхте одъ те намере одступити, него вамъ за цело плату укине, онда ћу васъ я јоштъ онај данъ за сенатора са 30.000 франака поставити.“ У осталомъ говорѣ, да е Віера дао оставку.

Пешта 19. Юніа. Овы дана очекиванъ е вонный министръ Чориѣ, да дође у Будимъ. — Три глувонема човека, кои се одъ дужегъ времена у овдашньої полицайной кући баве — проговорила су. Они су се као такови само претварали, у надежди, да ће лакше моћи живити. — Кадъ е дошо паробродъ Зринѣи, догодила се една несрећа, да е некій путникъ, кой е хтео испитати узрокъ изненадногъ пуцаня машине, у Дунавъ пао и више наполоѣ неиззашао.

— Съ горѣ Тисе. Варошица Тиса Уйлакъ, коя нема више одъ 2 до 3000 обитателя, дошла е до тогъ убеђеня, да варошь, коя се цивилизирана звати жели, мора имати театоръ. За постиженъ ове цѣли установљенъ е еданъ одборъ, укомъ се енергично ради, тако да се надаю скоро видити представленія на домаћемъ театру.

— Мишкенъ. Предрачуѣ трошкова за овдашнѣ касино или за читалиште за децу, износи до 100.000 фор. ср. Само зданіе, кое ће са изображеніама и штатуама у лепшано быти, на комъ ће вештаци по могућству сами радити, быће украшенъ новогъ, одъ краля Максима проектираногъ сокака.

— Парижъ. Месечнякъ Алексисъ яко се овде као врачаръ прогласіо. Пре краткогъ времена изгубила е ед-на госпа свой сатъ у Нилю, и добила га е опетъ по Алексисовомъ казиваню одъ едногъ солдата полка № 57. кой у Курбеову стануе. И едномъ поараномъ касіеру ка-

зао е истый, гди ће њгове новце моћи наћи, и за цело ѣ нашао.

— Виртембергъ. Община Декенпфронъ заключила е да већу часть свои сиромашны жителя о обштемъ трошку у Америку пошалъ. 11. Юніа одпутовало е њи 12 фамилія са 43 деце, свега 69 глава. Трошакъ, кой е об-щина на њи учинила, износи 5000 фор. Свима изселѣн-цима, кадъ на обалу американску ступе, изплатиће се по 15. фор. па после шта имъ Богъ да.

— У союзнимъ државама Америке свршени су гвоздени путови у Маю 1852. у пространству одъ 10.810 енг миля, а 10.898. граде се еднako и до петъ година служиће се и овима. До год. 1860. бы ће гвозденъ путь у Америке 30.000 миля дугачакъ.

— Мадридъ 9. Юніа. „Еспания“ явля, да е краљица на молбу обитателя Каталаюда свима у овой вароши за-творенымъ особама смртну казнъ опростила, пре него што бы ѣ судъ на такову осудіо.

— Прагъ. Изселенъ у Америку разпрострло се по свимъ круговима Ческе, као да е Америка обѣтовина земля за све, кои су сити Европе.

— Енглезка. Еданъ убогій посленикъ изъ Глозестра добио е одъ свогъ брата изъ Аустралиѣ едну груду злата на поклонъ, кою е продаю за 10.000 фран. Чимъ е те новце приміо, одма се и онъ навезао за Аустралию, да злато копа.

— Америка. Ботаникъ Варчевиѣ путуе сада по средини Америке съ томъ намеромъ, да тамо пронађе нове, досадъ непознате родове питателны быля и полезногъ дрвећа. Ово путованъ, кое ће се простирати до Перу-Шили и Потогоніе, постало е већъ богато слѣдствомъ. Поменутой естествоиспитатель већъ е послао семена оваковы полезны растѣнія ради далѣнъ разпростираня.

— Бечъ. Министерство унутрашнѣи послова у согласію са министерствомъ просвете дозволило е обнародованъ важны, у архиви мѣтчаткой налазеѣи се историчны документа, съ тимъ условіемъ, да подъ управомъ директора архиве Минутоли сваке године по една свезка одъ прилике 9. печатаны табака излази.

— Банъ Ђлачиѣ отишао е у Будимъ да присуствуе, кадъ се подигне споменикъ Хенциа.

— Лондону има самы књигопродаваца око 1000 а у читавой Немачкой (Германіи) при свршетку прошле године не више одъ 2651. было.

— Царъ Аустрійски одобрио е и наредіо да се 2. хи. фор. погорелимъ Христіянима у Сараеву у помоћъ преко тамошнѣгъ аустрискогъ конзулата изда.

Огласъ.

(60)

(2—3)

Књига: ШУМАДИНЧЕ I. свеска, може се јоште у учредничеству за 1. цванц. добити. Ко за 10. комада пошлѣ новце еданъ ком. добіе бадава.

ТЕЧАЙ НОВАЦА У БЕЧУ.

Дукати

26

Сребро

18¾